

„Végül, imádkozzatok értünk, testvérek, hogy az Úr szava terjedjen, és dicsőségre jusson, mint nálatok is, és hogy megszabaduljunk az ártó és gonosz emberektől. A hit ugyanis nem mindenkié. Az Úr azonban hűséges, megerősít benneteket és megoltalmaz a gonosztól. Bízunk az Úrban, hogy megtartjátok, amit meghagytunk nektek, és a jövőben is meg fogjátok tartani. Az Úr vezérelje szíveteket Isten szeretetére és krisztusi türelemre!”

(A Tesszalonikaiakhoz írt második levél 3, 1-5)

Szentpéteri harangszó

III. évfolyam 9. szám, 2019. szeptember 27.

A KOLOZSVÁRI SZENT PÉTER ÉS PÁL PLÉBÁNIA ÉRTEŚÍTŐJE

Takó István –

A jó Isten nem helyettünk cselekszik, hanem velünk és általunk

2015. május 24-én tették közzé Ferenc pápa *Laudato si'* – *Aldott légy* enciklikáját, amelyben a szentatya az *Evangélii Gaudium* apostoli buzdítás alapszellemét alkalmazza a környezetvédelemre.

A szentatya Szent Ferenc Naphimnuszából ihletődve a teremtett világ védelmére összpontosít: milyen világot szeretnénk továbbadni azoknak, akik utánunk jönnek. Amikor a Földre úgy tekintünk, mint közös otthonra, nem szabad elfelejtenünk, hogy testünk is a föld porából, a bolygó elemeiből épül fel.

A szentatya utalva a *II. Vatikáni zsinat Gaudium est Spes* lelkipásztori konstitúcióra és elődjei szociális enciklikáira. A probléma gyökerét a technokráciában és a féktelen emberi önzésben jelöli meg, összevetve azt a bibliai tanítással és a keresztény perszonalista emberképpel.

Két fontos feladatot határoz meg a dokumentumban: a világméretű párbeszédet és a nevelés szükségességét! (5. és 6.) A bajok orvoslására átfogó ökológiát sürget és hangsúlyozza, hogy nem szabad kiragadni a megoldáskeresést és leszűkíteni azt egy sajátos helyzetre, hanem mindig figyelembe kell venni az egészet, holisztikus látásmódban gondolkodva. (pl. A különböző cégek, építkezések általában a rövid távú hasznot tartják szem előtt, de ezeket a hosszútávú profit szempontjából kellene értelmezni. Azok a fejlett országok, amelyek a gazdaságukat nagyobb befektetéssel és a Föld forrásainak kihasználásával fejlesztették, illetve a gyarmatosító hatalmak nagyobb felelősséggel tartoznak ugyan, de senki nem húzhatja ki magát, hisz ez a probléma közös felelősségünk.)

A teremtéstörténet helyes értelmezésével kapcsolatban a keresztény hit az ember és a teremtett világ helyes viszonyára összpontosít és az Isten képére teremtett ember természetfeletti hivatását és felelősségét segíti, amelyről a harmónia, igazságosság, testvériség és béke előmozdításával tanúskodhatunk. Nem uralkodásról, hanem szolgálatról van szó, valamint ún. „öko-erények” felmutatásáról.

A szentatya a dokumentum teológiáját Pierre Teilhard de Chardin víziójára alapozza (*Az emberi jelenség; Benne élünk* művek alapján), mely szerint a világegyetem célja Isten teljessége, amely gyújtópontját Krisztusban érte el.

A többi teremtmény célja nem mi (az ember) vagyunk, hanem együtt és általunk tartunk Isten transzcendens teljessége felé. Chardin az egyetemes világfejlődést a tudat/szellem növekedésének tekinti. A jó Isten nem mozdonyként húzza a világ szerelvényét, hanem a fejlődő világ egész léteiben függ a Teremtőtől, aki olyan világot teremt folytonosan, amely önmagát felülmúlja. Isten minden pillanatban megvalósítja a világot, amely „*felfejlődik*”. Ez a növekedés Istentől jön és a világban működő okokon keresztül hat.

A végső, első ok, Isten, aki létrehozta a másodlagos okot, a természetet. A két ok összefonódva hat, mint egyetlen princípium. A jó Isten teremtőkké teszi teremtményeit. Mindent Istent tesz és mindent a teremtmény más más szinten (kegyelem és szabadság). A végpont a feltámadt és megdicsőült Krisztus. Benne teremtett minden, benne áll fenn és Őhöz vezet: „*Ő a láthatatlan Isten képmása, minden teremtmény elsőszülötte. Mert benne teremtett mindent a mennyben és a földön: a láthatókat és a láthatatlanokat, a trónusokat, uralmakat, fejedelemségeket és hatalmasságokat. Mindent általa és érte teremtett. Ő előbb van mindennél, és minden benne áll fenn. Ő a testnek, az Egyháznak a feje. Ő a kezdet, az elsőszülött a halottak közül, hogy övé legyen az elsőség mindenben. Úgy tetszett (az Atyának), hogy benne lakjék az egész teljesség, s hogy általa békítsen ki magával mindent a földön és a mennyben, minthogy Ő a kereszten vérével békességet szerzett.*” (Kol 1,15-20)

Michelangelo – A teremtés – Isten és Ádám keze – Sixtusi kápolna

Nincs szó tehát a teremtéstörténet és az evolúció erőltetett összeegyeztetéséről. A világot állandó teremtként fogjuk fel, a teremtett lény állandóan függ Istentől. Krisztus az ő testében, az Egyházban, bennünk hívó és szerető tagjaiban növekszik a Plérómáig, a teljességig.

Két feladat körvonalazódik ebben a vízióban, amelyet Teilhard a *Világmindenségem* c. művében fogalmaz meg: meghódítani a világot és a világ fölé emelkedni, vagyis a jó Istenhez

kapcsolódni a világon át. Ez Ferenc pápa víziójában két feladatot jelent. Elsősorban minden tettünkkel (hétköznapi munka, kutatás, ígehirdetés) szolgálunk kell Krisztust („*hogy kialakuljon a teljes Krisztus*”). Aztán fölébe is kell emelkednünk a világnak: kiszakítva magunkat önző önmagunkból és túllépve önmagunkon elveszítjük saját énünket, hogy tágasabb hely ajándékozódjon az isteni érintkezés számára – ez az igazi fejlődés, növekedés.

Miután küzdöttünk a jó Istennel együtt a világban való rossz ellen és eljutottunk az erőfeszítés maximumáig, átadjuk magunkat az isteni akaratnak és engedjük, hogy az aktivitás és passzivitás harmóniáját ő teremtsen meg. (*Ora et labora dabit tibi Deus omnia bona! Imádkozzál és dolgozzál, s Isten minden jót megád neked!* – Szent Benedek)

A jó Isten nem helyettünk cselekszik, hanem velünk és általunk. Ilyen módon a keresztény lelkeség által a világmindenség átítatódik, konzekrálódik. A keresztény ember számára a lelki élet nem más, mint megszentelni, konzekrálni a Világot.

Minden erőfeszítésünket úgy kell(ene) felfognunk, mint a világ előkészítését a konzekrációra, az átváltoztatásra, melyet Krisztus Lelke visz véghez. A Világ az a végleges és valóságos ostya, ahová leszáll Krisztus! Erre utalt XVI. Benedek pápa is az aostai székesegyházban 2009. július 27-én mondott homíliájában idézve Chardin *Mise a világ felett* című elmélkedését: „*végül majd igazi egyetlen liturgiánk lesz, amikor a világmindenség átalakul élő ostyává*”. Ez az omega-pont, ez az a pont, amelyről a korintusi levélben így olvasunk: *S ha majd minden alá lesz neki vetve, maga a Fiú is aláveti magát annak, aki mindent alávetett neki, hogy Isten legyen minden mindenben.* (1Kor 15,28).

Ferenc pápa –

Sok turista van az Egyházban, akik elhittetik magukkal, hogy keresztények!

A keresztény közösség a Szentlélek bőséges kiadásából születik, és a Krisztusban testvérek közötti osztozás kovászának köszönhetően növekszik.

Van egy szolidaritási dinamizmus, mely építi az Egyházat mint Isten családját. Ebben központi jelentőségű a koinónia tapasztalata. Mit jelent ez a furcsa szó? Ennek a görög szónak a jelentése: „*közösbe adás*”, vagyis közösséget alkotunk, nem egymástól elszigetelten élünk. Ez az első keresztény közösség tapasztalata: a „*közösbe adás*”, „*megosztás*”, „*közösségvállalás, részesedés*”, nem elszigetelődés.

Szentáldozás

A kezdeti idők egyházában ez a koinónia, ez a közösség mindenekelőtt a Krisztus testében és vérében való részese-désre vonatkozik. Ezért amikor áldozni megyünk, akkor azt

mondjuk [a latin nyelveken], hogy „*közösségre lépünk*”, közösségbe kerülünk Jézussal, és ebből a Jézussal való közösségből elérkezünk a testvérekkel való közösségvállaláshoz. Tehát a Krisztus testében és vérében való részesedés, melyre a szentmisében kerül sor, a testvérek közötti egyesülésben válik gyakorlattá, mert abban is megmutatkozik, ami a legnehezebb: közösbe adják javaikat és pénzt gyűjtenek a jeruzsálemi anyaegyház és más egyházak megsegítésére (vö. **Róm 12,13; 2Kor 8-9**).

Ha tudni akarjátok, jó keresztények vagytok-e: imádkoznotok kell, igyekezzetek a szentáldozáshoz és a kien-gesztelődés szentségéhez járulni. De azt, hogy a szíved megváltozott-e, az jelzi, hogy a megtérés elérte-e a zsebedet, fel tudod-e adni saját érdekeidet: az mutatja meg, hogy megtértél-e, hogy nagylelkű vagy-e másokkal, segíted-e a leggyengébbeket, a legszegényebbeket. Ha a megtérésed elér idáig, biztos lehetsz abban, hogy igazi megtérésről van szó. Ha csak szavak szintjén marad, az nem igazi megtérés.

Az eucharisztikus élet, az imák, az apostolok prédikációja és a közösségvállalás megtapasztalása (vö. **ApCsel 2,42**) a hívőket olyan emberek csoportjává teszi – mondja az Apostolok cselekedetei –, akiknek „*egy a szíve és egy a lelke*”, és akik nem tartják tulajdonuknak azt, amijük van, hanem mindenük közös (vö. **ApCsel 4,32**). Ez a nagyszerű életmodell segít, hogy jószívűek és ne zsugoriak legyünk. Ezért „*senki nem szűkölködött közöttük* – mondja az **Apostolok cselekedetei** –, *mert akiknek földjük vagy házuk volt, eladták, az eladott javak árát elhozták, és letették az apostolok lába elé, s azután szétosztották mindenkinek szüksége szerint*” (**ApCsel 4,34-35**).

Az Egyházban mindig jelen volt a keresztényeknek ez a cselekedete: lemondtak a szükségesen felüli dolgairól, hogy odaadják azoknak, akiknek szükségük volt rájuk. És itt ne csak pénzre gondoljunk, hanem időre is! Milyen sok keresztény van – például ti itt, Olaszországban –, akik önkéntes munkát vállalnak! Ez csodálatra méltó! Közösséget vállalok, megosztom az időmet másokkal, segítem a rászorulókat. Ilyen az önkéntesség, a jótekonkodás, a beteglátogatás. Mindig törekednünk kell arra, hogy osztozzunk másokkal, és ne csak saját érdekeinket keressük!

Ily módon a közösségvállalás, a koinónia lesz az Úr tanítványai közötti kapcsolat új formája. A keresztények egy új érintkezési, új kapcsolódási formát tapasztalnak meg. A kimondottan keresztény létmód ez, mégpedig olyannyira, hogy a pogányok, amikor látták a keresztényeket, azt mondták: „*Nézzétek, mennyire szeretik egymást!*”

A szeretet ez a kapcsolódási forma! De nem szavak szintjén marad, hamis szeretet, hanem tettekben megmutakozó szeretet, egymás segítése, konkrét szeretet. A szeretet konkrétsága! A kapcsolódás Krisztushoz olyan kapcsolatot teremt a testvérek között, amely vagyonszövetségben is kifejeződik. Igen, ez az együttléti forma, ez a kölcsönös szeretet így elér a zsebekig is, elér odáig, hogy lemondjunk a gátló pénzről, és azt másoknak adjuk, szembefordulva saját érdekeinkkel. Az, hogy a hívők Krisztus testének tagjai, felelőssé teszi őket egymásért.

Az, hogy hiszünk Jézusban, mindannyiunkat felelőssé tesz egymásért. „*Nézd csak azt az embert, milyen nehézséggel küzd: engem ez nem érint, az ő baja!*” Nem! Mi, keresztények nem mondhatjuk: „*Szegény ember, van egy otthoni problémája, küzd ezzel a családi nehézséggel.*” Ehelyett imádkoznom kell érte, azonosulok vele, nem vagyok közömbös iránta. Ezt jelenti kereszténynek lenni. Így az erősek támogatják a gyengéket (vö. **Róm 15,1**), és senkinek sincs része az emberi

méltóságot megalázó és eltorzító nélkülözésben, mert hiszen közösséget vállalnak egymással: közös a szívük. Szeretik egymást! Ez jelzi kereszténységünk valóságát: a konkrét szeretet!

A pápa szeretettel válaszol a gyerekek kérdéseire

Jakab, Péter és János, a három apostol, a jeruzsálemi egyház „oszlopai”, közösségileg úgy rendelkeznek, hogy Pál és Barnabás a pogányokat evangelizálják, míg ők a zsidókat evangelizálják majd, és csak azt kéri Páltól és Barnabástól – feltételként –, hogy ne feledkezzenek el a szegényekről, emlékezzenek meg a szegényekről (vö. **Gal 2,9–10**). De nemcsak az anyagilag szegényekre kell gondolnunk, hanem a szellemileg-lelkileg szegényekre is, azokra az emberekre, akik nehézségekkel küzdenek, akik rászorulnak közelségünkre. Egy keresztény mindig magától, saját szívéből indul ki, és másokhoz közelít, ahogy Jézus közeledett hozzánk. Ilyen az első keresztény közösség.

Az osztozásra és a vagyon közösbe adására konkrét példát látunk Barnabás tanúságtételében: van egy földje, eladja, hogy árát odaadja az apostoloknak (vö. **ApCsel 4,36–37**). Ám az ő pozitív példája mellett láthatunk egy szomorúan negatívát is: Ananiás és felesége, Szafira, eladják birtokukat, de az érte kapott pénznek csak egy részét adják oda az apostoloknak, a másik részét megtartják maguknak (vö. **ApCsel 5,1–2**). Ez a család megszakítja az ingyenes osztozás, a derűs, érdekmentes osztozás láncolatát, a következmények pedig tragikusak, végzetesek (**ApCsel 5,5.10**). Péter apostol leleplezi Ananiás és felesége erkölcstelenségét, és azt mondja neki: „*Miért szállta meg a sátán szívedet, hogy hazudj a Szentléleknek, és félretegyél magadnak a föld árából? [...] Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek?*” (**ApCsel 5,3–4**). Mondhatni Ananiás Istennek hazudott, egy elszigetelt lelkiismeret, egy képmutató lelkiismeret révén, vagyis egy „*árcsökentett*”, részleges és opportunistá egyházhoz tartozás révén. A képmutatás a legádázabb ellensége ennek a keresztény közösségnek, ennek a keresztény szeretetnek: amikor valaki eljártssza, hogy szereti a másikat, pedig csak saját érdekeit keresi.

Az őszinteség elmulasztása a megosztásban vagy az őszinteség elmulasztása a szeretetben azt jelenti, hogy a képmutatást ápoljuk, eltávolodunk az igazságtól, önzővé válunk, kioltjuk a közösségvállalás tüzét és belső fagyhalálra ítéljük magunkat. Azok, akik így viselkednek, turistaként haladnak át az Egyházon. Aki így viselkedik, az turistaként vonul végig az Egyházon. Sok turista van az Egyházban, akik mindig átmenőben vannak, de sosem lépnek be az Egyházba: ez a spirituális turizmus, mely elhiteti velük, hogy keresztények, pedig csak katakombaturisták!

Nem! Nem szabad turistáknak lennünk az Egyházban, ha-

nem egymás testvéreinek kell lennünk! Ha valaki csak arra építi életét, hogy nyereséget és előnyt szerezzen a helyzetekből mások kárára, az elkerülhetetlenül belső halált eredményez. Hány ember állítja magáról, hogy közel áll az Egyházhoz, papok és püspökök barátai, közben pedig csak saját érdekeiket keresik. Ezek a képmutatások teszik tönkre az Egyházat!

Az Úr – mindannyiunkért kérem őt – árássa ránk a gyengédség Lelkét, aki legyőz minden képmutatást és mozgásba hozza az igazságot, mely táplálja a keresztény szolidaritást, amely messze nem szociális segítségnyújtás, hanem az Egyház természetének elidegeníthetetlen kifejeződése, az Egyházé, mely gyengéd anyja mindenkinek, különösen a legszegényebbeknek.

*Fordította: Tózsér Endre SP
Forrás: Magyar Kurír*

A szentatyá szeptemberi imaszándéka

Imádkozzunk, hogy a politikusok, tudósok, és közgazdászok együtt munkálkodjanak a világ tengereinek és óceánjai megmentéséért.

Az óceánok tartalmazzák a Föld vízkészletének legnagyobb részét, és itt él a legtöbbféle élőlény, melyek közül ma sokat veszély fenyeget különféle okok miatt. A Teremtés Isten emberek iránti szeretetének a terve. A közös otthon iránti szolidaritásunk a hitünkben születik.

Forrás: Vatikáni Rádió

Bíró László püspök levele –

Hívom a családokat 2019 szeptemberében

Különös ünnepélyességgel készült a család a vacsorához, meg akarták ünnepelni frissen érettségizett fiukat. A fiú ragyogott, kezében az érettségi bizonyítvánnyal fogadta a szülők, testvérek, nagyszülők, nagybácsik és nagynénik gratulációját.

– *Én is nagyon vártam ezt a percet – mondta –, most már papírom van róla, hogy érett vagyok, felnőttnek számítok, egyébként hét hónapja már hivatalosan is nagykorú vagyok. Boldog felszabadultságot érzek, most már mindent úgy intézhetek, ahogy azt én látom jónak. Élhetek szabad akaratommal, azok a kötelek, amelyek akaratomon kívül mostanáig rám nehezettek, most már nem kötnek senkihez és sehová. Elmehelek külföldre, megválaszthatom, hogy kívül milyen kapcsolatot létesítek, mivel foglalkozom, nem köt semmi. Persze hálásan köszönöm mindenkinek, amit eddig értem tett.*

– *Úgy érted – nézett rá kérdően apja –, hogy például az a tény, hogy akaratodon kívül és beleegyezésed nélkül magyarnak születted, most, hogy érett, nagykorú vagy, többé nem jelent számodra semmit, sem kötelezettséget, sem lehetőséget?*

– *Vagy azért – szólt közbe az egyik nagynéni, a fiú keresztanyja –, mert ehhez a családhoz nem te akartál tartozni, most már éretten-nagykorúan függetlenítheted magadat tőle?*

A mai szekularizált és demokratikus társadalmakban általánosan elismerik, hogy minden embernek veleszületett emberi joga, hogy tiszteljék; hogy mindenkit megillet az emberi méltóság és a szabadság, ezt a törvénynek is el kell ismernie. A szabadság azt jelenti, hogy mindenkinek joga van amellel dönteni, ami őt boldoggá teszi, feltéve, ha ezzel másoknak nem okoz kárt. Az észszerű és igazságos társada-

lom tiszteletben tartja minden egyes ember döntési szabadságát és a boldogsághoz való jogát, megvédi a polgárait attól, hogy mások szabadságjogainak gyakorlásából számottevő hátrányuk származzon.

Mindenki szabadon élhet a piac kínálta lehetőségekkel, fogyaszthat és árukat hozhat létre, ezeket fogyasztásra felkínálhatja. A piac működését olyan törvények szabályozzák, amelyek a dolgok és emberek értékét csupán a gazdasági haszon szempontjából mérlegelik, az erkölcsi szempontokat ezek alá rendelik. Semmi sem garantálja tehát az egyének esélyeinek egyenlőségét, ennek következményeként a fogyasztói társadalmakban egyre mélyülnek a társadalmi ellentétek, nőnek a szegények és gazdagok közötti különbségek.

Mondjatok példát olyan jelenkori vagy a múltban végrehajtott állami intézkedésekre, amelyek során sokak szabadságjogainak érvényesülése sérült!

A szekularizált társadalom semmibe veszi az egyén egyediségét, egyre több munkát és mérhető eredményeket követel, a sikert isteníti, a kudarcot megveti, a szexet pedig kikapcsolódásnak, nem pedig a tartós és kreatív partnerkapcsolat részének tartja. Mindez nagyon is nyilvánvaló következménye annak, hogy a mai ember nem hisz abban, hogy minden egyes ember Isten alkotása. Sőt, mivel Isten teremtett világába nem csak az emberi faj tartozik, ami igaz az emberre, igaz az összes többi létezőre is. Tehát nem tekinthetjük a körülöttünk lévő világot zsákmánynak, amelyből azt és annyit veszünk el magunknak, amit és amennyit csak megkívánunk. Az ökológiai krízis idején egyre sürgetőbbé válik, hogy belássuk: a teremtett világ nem a tulajdonunk, bár Isten nekünk készítette, de előbb kapcsolódik Istenhez, és csak utána hozzánk.

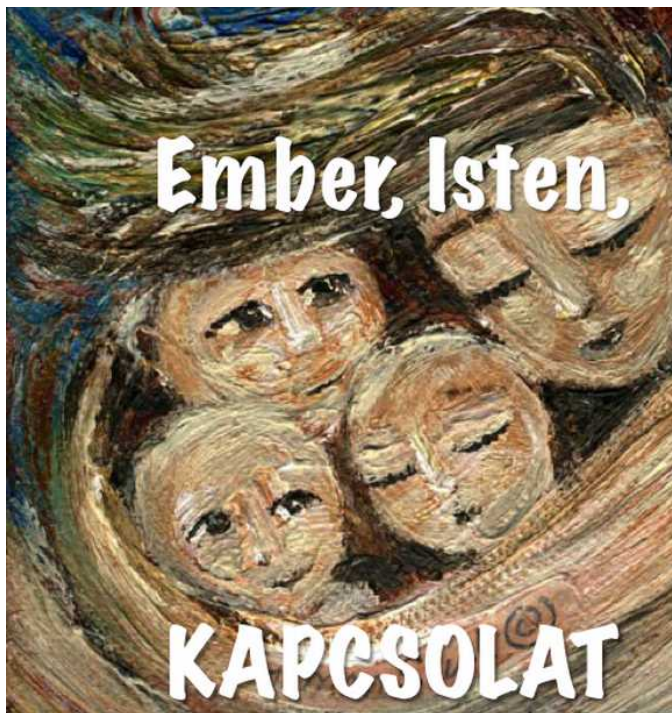
Az emberi világ csakúgy, mint a természet, titokzatos módon Istenhez kapcsolódik, Isten nekünk szánt ajándéka. Ha tisztelettel és szeretettel bánunk az emberekkel és a teremtett világ egészével, az nemcsak ezt az alapvető hozzáállást fejezi ki, hanem azt is, hogy nyitott szívvel, reménykedve várjuk, hogy az adott helyzetben számunkra feltáruló világ Isten milyen ajándékát rejti. Ez egyszerre önzetlen, hiszen nem az számít, hogy én mit várok a teremtett világtól, hanem az, hogy Istennek mi a célja vele; ugyanakkor önző is, amennyiben felismerem, hogy én magam sem tölthetem be Isten nekem szánt tervét, ha a többiek élete nem illeszkedik Isten tervébe. Minden ember felelős tehát azért, hogy mindenki szabadon élhessen az Isten által felkínált ajándékokkal.

A teremtés hatodik napján „Isten látta, hogy mindaz, amit alkotott, nagyon jó.” (Ter 1,31)

Hogyan tudod gyerekeidet rávezetni arra, hogy mindenben meglássák a jót, a nehézségekkel pedig Istenbe vetett bizalommal szálljanak szembe?

A keresztény ember számára az emberi méltóság – és így az emberi jogok bármilyen eszméje – azon a felismerésen alapszik, hogy eredetileg minden egyes személy Istenhez kapcsolódik, még mielőtt bárkivel vagy bármivel kapcsolatba kerülne. Isten örökkévaló célja határozza meg, hogy kik vagyunk és kivé válhatunk, és ezt semmilyen e világi erő vagy körülmény nem változtathatja meg. Az ember elutasíthatja ezt a hivatást, és megteheti, hogy makacsul nem vesz róla tudomást, de Isten nem szűnik meg őt hívni és neki felajánlani mindazt, ami hivatásának betöltéséhez szükséges. És hogy milyen mértékben fogadjuk vagy utasítjuk el ezt a hívást, annak örökkévaló következményei vannak.

Ez azt jelenti, hogy valahányszor egy másik emberrel találkozom, misztériummal állok szemben. Életének, egzisztenciájának van egy olyan rétege, amely hozzáférhetetlen számomra, és amely fölött nincs hatalmam, mert az csakis az Istennel való viszonyában létezik. Isten mindenkit külön-külön, „titokban” szólít meg, akár hallgat rá, akár nem törődik vele. Üzenetéhez senki más nem férhet hozzá, csak a megszólított. Minden embernek tisztelettel tartozom – ez része annak a tiszteletnek, amellyel Istennek tartozom, aki létre hív és éltet mindannyiunkat –, és nem azért, mert veleszületett jogai vannak, amelyeket megkövetelhet és érvényesíthet, hanem azért, mert van az életének egy olyan dimenziója, amelyet a maga teljességében soha meg nem ismerhetek. Ebből a dimenzióból érkezett a világba az isteni tervbe illeszkedve, egyedi képességekkel és lehetőségekkel felruházva. A keresztények nem azért elkötelezettjei az emberi jogoknak és az emberi méltóságnak, mert ezeket a törvény garantálja, hanem azért, mert erre indítja őket az Istennek és a minden embernek kijáró tisztelet.

Isten által felkínált ajándék

Az emberi világban tehát senki sem felesleges, senki sem „selejt”. Mindenkire szükség van a közjó érdekében. Egy emberi élet kudarca azért tragikus és rettenetes, mert így Isten tervéből valami egyedi és megismételhetetlen hiúsul meg. Az evangélium azt tanítja, hogy az emberi személynél semmi sem hasonlít jobban Istenre, és egyetlen emberi személy értékesebb minden más lénynél.

Minden egyes ember méltó a tartós és megkülönböztetett figyelemre, teljes odaadást és törődést érdemel, akár szegény, akár gazdag, akár egy napig él, akár kilencven évig. Egy ember értékét nem állapíthatjuk meg pusztán abból, hogy mennyire sikeres vagy produktív. Az értékességnek van egy olyan dimenziója, amit nem lehet és nem is kell sikerekkel bizonyítani, és aminek semmi köze a társadalmi elvárásokhoz.

Ugyanígy tiszteletet érdemelnek és törődnünk kell azokkal is, akik nem felelnek meg egyre türelmetlenebb és egyre többet követelő kultúránk elvárásainak, akik nem tudják felvenni a túlfeszített tempót. A keresztény emberszemléletből – amely szerint az Istennel való viszonyunk minden egyéb kapcsolatot megelőz – következik a munka és a kitartó igyekezet tisztelete, de az is, hogy értékes a pihenés, és értékes az a képességünk,

hogy nemcsak adni tudunk, de elfogadni is.

Milyen módon tudod tisztelettel elhárítani a te emberi méltóságodat semmibe vevők ellened irányuló támadását anélkül, hogy magad és családod ennek kárát látná?

A házasságban is két misztérium találkozik, és több évtized sem elég ahhoz, hogy mindketten megfejtsék egymás titkát. A szexuális vonzalom idővel veszíthet szenvedélyességéből, de a másik személy egyedisége folyamatos izgalom és vágyakozás forrása marad. Nem azért van válságban a szexuális erkölcs a fejlett világban, mert nem tartunk be bizonyos szabályokat, hanem azért, mert nem érzékeljük, hogy a másik ember misztérium, és így nem halljuk meg a hívást, hogy személyiségének titkával egy életen át ismerkedjünk, és egy életen át gyönyörködjünk benne.

– *Édes fiam* – szólalt meg a fiú édesanyja –, *amikor majd' húsz éve megtudtam, hogy érkezel, hálát adtam Istennek, és arra kértem, hogy segítsen téged egész életedben, adja meg neked azt, hogy megértse: mit kíván tőled Isten, mire hív, hogy ott keresd a boldogságodat, ahol azt Ő számodra elkészítette. Manapság az embert sok minden sokféle csábítja, látszólag rengeteg lehetőség közül választhat. Igazán boldog azonban csak akkor lehet, ha az Isten által számára kijelölt útra lép. Ezt kell megtalálnia, erre kell irányítania lépteit. Mindenkinek magának kell megtalálnia ezt az utat, addig kell keresnie-kutatnia, amíg meg nem érti, hova hívja-küldi Isten. És ha te úgy érzed, hogy Isten téged a világ túlsó végére hív, hogy ott teljesítsd akaratát, akkor fájdalommal, de boldogan fogom én is mondani: Uram, legyen meg a te akaratod!*

Bíró László, az MKPK tábori püspök, a Magyar Katolikus Családegyesület és Családbizottság elnöke
Forrás: Magyar Kurír

Exc. Ft. Jakubinyi György – Dr. Boga Alajos ordinarius substitutus, vértanú (1886–1954)

1886. február 18-án született Kozmásban, Csík vármegyében. Csíksomlyón (1898–1900), majd Székelyudvarhelyen (1900.–1906.06.13. érettségi) végezte iskoláit.

A teológiát a Bécsi Egyetemen hallgatta a Pázmáneum növendékeként 1906–1910 között. 1910 július 14-én szentelték pappá Bécsben. Segédlelkészkn dolgozott Lemhényben (1910.08.24–1911.07.15) majd Szászrégenben megy (1911.07.15–1912.09.02).

Az 1912–1914-es években a kolozsvári Magyar Királyi Ferenc József Tudományegyetemen tanári oklevelet és filozófiai doktorátust szerez 1914.06.27-én. Az I. világháborúban tábori lelkész. A csíkszeredai gimnáziumban helyettes tanárként és szubrégenként tevékenykedett 1914.09.01–1916.08.31 között.

A kézdívárshelyi gimnáziumban kinevezett tanár 1916.09.01–1928.09.24, majd ugyanott igazgatósággal tüntetik ki, amit 1928.09.24.–1933 végéig lát el. Egyházmegyei főtanfelügyelővé választják, majd státusi tanügyi előadóként munkálkodik 1933.11.01–1937.04.01 között.

1933.11.17-től székesegyházi kanonok. 1939.11.12.-től pápai prelátus. 1947.03.07-től általános helynök (vicarius generalis).

Márton püspök letartóztatásakor ő volt az első ordinarius substitus (ideiglenes egyházmegyei kormányzó) 1949. június 21-től. 1950. május 10-én éjjel tartóztatták le Dr. Dávid László

püspöki titkárral együtt. Mivel azt hitték, hogy titkos püspök. 1951. szeptemberében a máramarosszigeti politikai börtönbe vitték a miniszterek és püspökök közé.

Dr. Boga Alajos ordinarius sugtitutus, vértanú

Ott halt meg 1954. szeptember 14-én. Sírja ismeretlen (a máramarosszigeti csárda Tisza-parti szegyeintemető a valószínűbb, vagy a zártfalú zsidótemető a börtöntől nem messze).

Rövid életrajzát felterjesztették a Szentszékhez a XX. század új vértanúi névsorába. A Gyulafehérvári Főegyházmegyei Hatóság 2003. január 13-án beindította az előzetes egyházmegyei vizsgálatot.

Forrás: Jakubinyi György – *A Szentek nyomában Erdélyben*

Tamás József – Az ószövetségi olvasmány

A római liturgiában csak két olvasmány honosodott meg és a II. Vatikáni Zsinatig csak így szerepelt a liturgiában. A IV. század végén összeállított **Apostoli Konstitúciók** könyvében a VIII. fejezetben olvassuk az idevonatkozó részt: amint kétféle olvasmány volt szokásban a zsinagógákban: egy a Törvényekből, egy pedig a prófétákból, úgy az Újtestamentumban is két olvasmányt veszünk, és pedig az apostoli írásokból és az evangéliumból.

A zsinati liturgikus megújulás a vasárnapi és ünnepnap liturgiába bevezette a három olvasmányos rendet, s benne az ószövetségi olvasmányt. Ennek megindoklását a Szent Liturgiáról szóló zsinati dokumentum 35. pontja így adja meg: „a szent cselekményekben a szentírásolvasást szabadabbá és alkalmasabbá kell tenni.” A Szentmise Olvasmányrendjében, a 3. pontban azt mondja: „ezzel a megoldással nagygyszerűen kitűnik a két szövetség és az üdv-történet egysége, amelynek középpontjában a húsvét szent titkában ünnepelt Krisztus áll.” Ennek a liturgikus okmány-nak a mondanivalóját összegezve a következőket emelhet-nénk ki.

Az Egyház fontosnak tartja az Ószövetség ismeretét a lelki életre vonatkozóan, s ezért akarja a liturgián keresztül is bevezetni az embereket a titkaiba. Fontos az Ószövetség ismerete az üdvösségtörténet szempontjából. Az üdvösségtörténet nélküle érthetetlen lenne. Olyan lenne, mint az alap nélküli ház. Az Újszövetség alapjait az Ószövetség adja meg. Belőle ismerjük meg Isten tervét a bűnbeesett emberiséggel kapcsolatban. Belőle ismerjük meg a megváltás elő-

készítését. Az Ószövetség Krisztus életének és tetteinek előtörténetét hagyja ránk. „Az Ószövetség is Jézusról beszél.” – hirdeti Szent Ágoston. De már a **Gal 3, 24** is azt mondja: „A törvény Krisztushoz vezető nevelőnké lett.” Bár „a törvény csak árnyéka a jövődő javaknak, s nem teljes képe a valóság-nak” (**Zsid 10, 1**), mégis igaz, amit Jézus mond: „nem azért jöttem, hogy megszüntessem a törvényt és a prófétákat, hanem hogy tökéletessé tegyem.” (**Mt 5. 17**) Ezért van az, hogy a szektás keresztények sokat merítenek az ószövetségi Szentírás szellemiségéből. Elbűvölődnek tőle, mint ahogy elbűvölődünk a gyermekszemtől vagy a tavasz kibomló pompájától.

Fontos a lelki élet szempontjából is. Isten a fejlődés elvét érvényesítette mindenben. Ezt megtaláljuk az embernél is, nemcsak testi, de lelki vonatkozásban is. A lelki fejlődés szempontjából nagyon nagy szükség van az Ószövetségre, úgy, mint ahogy az embernek szüksége van a gyermekkorra s még felnőttkorában is a gyermekkor emlékeire, élményeire.

Olvasmány Szent László kútjánál

Ilyen szempontból nagyon figyelemre méltóak Paul Claudelnek (Paul Louis Charles Claudel (1868. augusztus 6. – 1955. február 23.) francia drámaíró, költő, esszéíró és diplomata, a Francia Akadémia tagja. Camille Claudel szobrászművész öccse.) a szavai: „Vissza kell adni a keresztény népnek az Ószövetséget. Nincs ennél szükségesebb és sürgetőbb feladat. Vissza kell adni a keresztény népnek örökségének ezt a részét, amelytől meg akarják fosztani; ezt az ígéretföldjét, amely még mindig ugyanolyan tejjel és mézzel folyó, ahonét ki akarják űzni, pedig az övé. Vissza kell adni a keresztény nép használatára ezt az óriási épületet, amelyből olyan tisztán és egyértelműen zeng a próféta hangos kiáltása: szomjúhozok, jöjjetek a vizekhez! Nem szabad a Szentléleknek és Isten bölcsességének ezt a remek alkotását csak úgy mutatni be az embereknek, mint furcsa, időtől megrongált anyagok összedobált halmazát, hanem meg kell láttonok benne azt a kiemelkedő művet, amelyre az évszázadoknak semmi befolyásuk nem volt, amely sérteretlenül, szüzi tisztaságában áll itt előttünk főszege és mély szerkezetével, eredeti jelentőségében, és felszólítást intéz szívünkhöz, értelmünkhöz, érzéseinkhez, a szeretet és a szépség utáni minden vágyunkhoz, ma éppen olyan erővel, mint valaha.”

Az ószövetségi Szentírást is törekedünk minél jobban megismerni. Paul Claudel így mondja „ugorjunk bátran fejest a szeretetnek és szépségnek ebbe az óceánjába, amelyben annyi szent, annyi nagy szellem talált kifogyhatatlan táplálékot”. Helytelen lenne, ha a vasárnapi olvasmányokból kihagynánk az ószövetségi olvasmányt. Számomra is legyen Krisztushoz vezető, nevelő.

Istenem, köszönöm a hozzánk intézett leveledet!

Minden egyes sorából, még az ószövetségi részből is a Te nagy szereteted sugárzik, atyai szíved minden érzése mutatkozik meg benne, egyetlen szavában sem alszik ki az isteni világosság, melyre oly nagy szükségünk van. Add, Urunk, hogy becsülni tudjuk minden sorát, és a te szereteted legnagyobb jeleként vegyük kezünkbe!

Forrás: – Exc., Ft. Tamás József püspök – Csúcs és forrás

Sebestyén Péter –

Változva fejlődünk?

Panta rhei – minden folyik, változik, mondta már Herakleitosz. S talán az a mondás is tőle ered, hogy: ugyanabba a folyóba kétszer nem léphetsz bele.

„Fast food” – egy székely barátom ezt úgy fordította, hogy: feszt fut... Állandóan rohan. Nincs megállása a mai embernek ebben a felgyorsult világban. S már bele is vág-tam a téma közepébe: vajon tényleg változik minden? Kell-e változnunk? Szükség van-e a folytonos változásra? Ugyanakkor fontos-e a stabilitás, az állandóság, a gyökerek bizonyossága? Mi tart meg a szüntelen változások köze-pette? És a változás jó-e? Fejlődhet-e a jó? A szünet nélküli (alak)változások tényleg fejlődést jelentenek?... Hová aka-runk eljutni a „fenntartható fejlődéssel”? Mi az, ami való-ban megváltoztatja az embert? Vajon Isten változik? Vajon Jézus Krisztus evangéliuma változik, változtatható, válto-znia kell? Minek lehet-indokolt változnia vallásosságunkban, liturgiánkban, kereszténységünkben, és mihez nem szabad(na) nyúlni?

Vannak életünkben változások, melyek magától értetődő folyamatok. Emberi létünk velejárói. Az idő, az életkor elő-rehaladásával változik testünk, alakunk, testsúlyunk, ízlés-ünk, észlelésünk, de változnak szokásaink, igényeink, ér-deklődésünk, talán nyelvünk, értékrendünk-világképünk hangsúlyai, változnak ragaszkodásaink, megváltozik a dolgok jelentősége – egyszóval személyiségünk. A külvilág is változik ez alatt: a divatos szölamok, a klíma, a jelsza-vak, a gazdasági politikai környezet, a csomagolás.

Mindeközben viszont talán még fontosabb az, ami ben-nünk állandó. És aminek rugalmasan kell kezelnie a látható vagy észrevétlen változásokat. Mint a matematikában a leg-kisebb közös többszörös. Annak ellenére, hogy esendő és sebezhető, mégis állandóságot, kiszámíthatóságot biztosít teremtett mivoltunk, testi sajátosságaink, vérmérsékletünk, helyhez kötöttségünk, kulturális-nemzeti örökségünk, bará-taink, otthonunk, személyiségjegyeink, és bizony kérdésfel-tevéseink is. Egyszóval identitásunk. A magunkról és a vi-lágról kialakított képünk mögötti ön- és én-tudatunk nem megváltozik, pusztán mélyül, árnyaltabb lesz. Változás és megváltozás között is óriási a különbség.

Vannak hangok az egyházi és laikus médiában (is), melyek szerint ahhoz, hogy lelkiségünk, hitbeli megnyilvánulásunk a mai világ kihívásainak megfeleljen, változnia kell. Szerintük, ha az egyház lépést akar tartani a posztmodern korról, le(el) kell dobni évezredek örökségét, beidegződéseit, „megcsonto-sodott” szokásait, hagyományait, új hangot kell megütnie, hi-szen csak így érheti el a modern embert. Átszabnák a szentmi-se rendjét, a „kiüresedett formákat”, újra, nőiesebbre fordíta-nák a Bibliát, tágabbra nyitnák a kaput a pappá szentelendők előtt, engedményeket tennének a szigorú szabályokban, mi-közben haragszanak a pápára, miért engedi be a migránsokat.

Azt mondják, hogy a legtöbb baj a papokkal van, hisz nekik köszönhető a klerikalizmus, ők veszik el az ifjúság és az igazságkeresők kedvét Istentől. Új eszközökre lenne szükség az evangélizációban, on-line lehetőségek, mobilos alkalmazások, fészbukos gyóntatások is jót tennének. Lásd a piaci szereplők állandó fejlesztéseit, akik a fogyasztói kedvtelések újabbnál újabb kényelmi igényeinek igyekeznek megfelelni szüntelen. Szemükben egy pap sem másabb mint egy kisvállalkozás menedzsere, akinek mindent meg kell tennie, hogy az üzlet hatékonyan működjék, és a befektetés meghozza a százszoros hasznot.

Csakhat az elején feltett (nem költői) kérdések megmaradnak. Például az, hogy a folytonos változás és változtatni akarás, a szüntelen reformálási szándék valóban a közösség lelki fejlődését eredményezi? Ha nem, akkor mi értelme van? Hiszen a változás nem mindig jelent fejlődést. Van olyan változás is, ami felszínes. Ami nem jobbá alakulást, hanem romlást, visszaesést, hanyagságot, dekadenciát von maga után.

Szakemberek szerint olyan gyors iramú a technikai civilizáció változása, hogy egy pár évtizeden belül több, mint száz szakma tűnik el, a gépek-robotok átveszik az irányítást, és egy nem kívánt falanszter világba érkezünk, amelyben a magunk gyártotta dolgok és áruk felfalnak minket. A lecserélhetőség diktatúrájának áldozatai leszünk. Tehát nem az ökológiai „vészhelyzet” a legnagyobb probléma. Ráadásul egy keresztény számára a változások szükségessége nem problémát jelent, hanem inkább az idők jeleit. „Vizsgáljátok meg mindent, ami jó tartsátok meg...” – írja Szent Pál apostol. (1Tessz 5, 21-22).

Az egyház sosem ugrik rá rögtön a társadalmi változásokra, hanem követi és a maga idejében majd kellő eréllyel viszonyul hozzá. Nem akarja hirtelenjében „lereagálni”. Ide a kellő higgadság mellett az idő távolsága és a Szentlélek megvilágosító erejének kiimádkozása is szükséges.

Ha saját magunk életéből, testünk, életkorunk változásából indulunk ki, akkor is azt tapasztaljuk, hogy a változások először bennünk kell megérjenek. Még a radikális(ön)változtatást sem lehet kapkodva elérni. „Ne szisszenj minden kis szilánkhoz” – mondja József Attila.

Sokszor a nemzedékek közti feszültség is magától megoldódik, hiszen egy huszonéves „tinédzsernek” is előbb-utóbb benő a feje lágya. Harmincévesen már bölcsőbb lesz, lelassul, és „beáll” nála is a felnőtté válás ritmusa. Sokan lettek már lázadó liberálisokból húsz év alatt bölcs konzervatívok. Vagyis a változtatás hevében nem kell megszüntetni a tízparancsot, nincs szükség Isten nélküli etikai kódexre, nem kell belenyúlni a teremtet világ rendjébe, hogy ellenőrzésünk alatt tartsunk életet és halált, férfit és nőt, hiszen ekkor már istent játszunk, és pont a természetes „változásokat” akarnánk megakadályozni. Nem jó, ha a változáson változtatunk. Fogadjuk el, hogy az élet titok, testünk öregszik, a szenvedést és halált nem tudjuk kiiktatni. Inkább változtassunk szemléletünkön, fogjuk vissza kapzsiságunkat, kényelemszeretetünket, önzésünket, ne legyünk egónk rabszolgái. Ne akarjunk úgy változni, hogy az Isten-ellenes irányt vegyen, hisz ez öngyilkosság. Aki állandóan változtatni akar, akinek soha nem jó úgy, ahogy van, az folyton nyugtalan. Nem találja a helyét a világban, mert nincs benne rend, stabilitás. Az ilyen a saját gyökereit is elvágja, olyan (határozatlan) lesz, mint az a bárány, aki után huszonnyolc pásztor kiabál, s nem tudja kinek szavára hallgasson. (G.K.Chesterton) Legfőljebb jó fogyasztó lesz belőle, akinek

a reklámok mindent eladhatnak.

Kétségtelen, hogy a változásokhoz kellene a tapasztalatok, szükséges talán egy válság, becsuknak egy ajtót előttünk, szétfoszlik egy dédelgetett álmunk, amiben eddig bízunk, kiderül: az csupán egy illúzió-lufi volt. A változást maga az élet kényszeríti ki. „Minden gyermeknek megvan a maga nyara, de minden nyár más gyermeket hagy maga után.” (Jennie Melamed – A lányok csöndje c.kötet)

Az első lépés ilyen esetben is a magunk hozzáállásának a megváltoztatása. Nem a tagadás, nem a hámok szétszaggatása, nem a láncok lerázása, nem a múltba révedés, és még csak nem is a kecségetető jövő hurraoptimizmusa. G.K. Chesterton írja egy másik helyen (Chesterton, G. Keith – Mi a baj a világgal?, Kairosz Kiadó, Budapest, 2004), hogy sok olyan embert látott, aki jön valahonnan, de keveset, aki megy valahová...

A keresztény ember úton van.

A keresztény ember úton van. Ez az út maga Jézus Krisztus, aki Isten állandó, folyton áradó szeretetét biztosítja számára. E felől nincs kétségünk. Ami jó, az megtart. Tartós. Elnyűhetetlen. Isten szeretete állandó. Neki nem kell változnia. Legfőljebb a mi befogadóképességünk alakul, amellyel szeretetének intenzitását befogadjuk. Minket, keresztényeket Krisztus szeretete sürget a változásra, önmagunk (meg)változtatására. Hozzá igazodunk, kegyelme lendít, hogy állandóan megújuljunk, megtérjünk. Egyéb motiváció nem mérvadó. Nem a világnak akarunk megfelelni. Ehhez képest a világ változandóságai csak a felszínt érintik. A mély csöndben van és hallgat. A mélység hű önmagához. Nem fél a felszín változó hullámverésétől.

Tapasztalataink ugyan változásra-változtatásra kényszerítenek, türelmesebbek leszünk, hogy elfogadjuk az elkerülhetetlen újat, de bölcsebben látjuk életünket. A valódi változás, Isten országa bennünk már elkezdődött.

Ahogy a Jelenések könyvében szól hozzánk: „Nézd, [...] én újjáalkotok mindent...” (Jel 21,6)

Forrás: www.peterpater.co

Isten nemcsak az Igazság, hanem a Szeretet és az Irgalom Istene is. Látja a pályát, amelyet meg kellett volna futnunk, de jól meri adottságainkat, tudásunkat, tudatlanságunkat, körülményeinket, világosan megmutatja nekünk, melyek azok a bűnök, amelyekről nem tehetünk, és azokat is, amelyek a mi felelősségünk alá tartoznak.

Nem ugyanazon a pályán futunk mindannyian, de mindenkinek a maga pályáját kell jól megfutnia. Biztos, hogy Isten mindenkit a maga mércéjével fog megmérni. Mindenkinek a maga gyümölcsét kell megteremnie: a dinnyének, almának, a szőlőnek is a maga ízét kell megérlelnie. Nem hasonlíthatjuk életünket, annak sikereit, kudarcait a máséhoz.

Egy nagyon fontos dologra jöttem rá az elmúlt több mint húsz év alatt: hogy jól tenni jó. Tiszta, nemes öröm. De jó lenne, ha egyre többen mernék ajándékká válni egymás számára! Hihetetlen, szédületes távlatok lennének az emberiség előtt, ha minél többen rá mernék lépni a szeretet útjára! Egy új és magasabb rendű emberi civilizációt lehetne megteremteni. Verne Gyula még csak álmódott arról, hogy milyen lenne, ha repülnének az emberek, és ez akkor lehetetlennek tűnt, mégis megvalósult. Miért ne lehetne arról álmodni, hogy milyen lenne ez a világ, ha a szeretet mozgatná az emberek szívét?

Jézus szépnek, jónak látja az embereket, Nikodémust is, és ez a teremtő, jóságos tekintet képes újjászülni nemcsak Nikodémust, hanem mindannyiunkat, még a rosszcsont gyermekeinket is.

Nemrég a petrozsényi házunkban voltam, és azt látom, hogy a gyermekek nagyon sokat alakultak, szépültek. Hála szeretettel köszönöm a petrozsényi kollégáimnak és a ház vezetőjének Andreának, hogy szeretik a gyermekeinket, s így ők lassan megtapasztalhatják, hogy milyen jó jónak lenni, szeretetben angyalokként élni. Nagyon fontos ez az ösbizalom, mellyel Jézus mindannyiunkat megajándékoz, s melyet mi szülők, pedagógusok kell a gyermekeink felé tovább sugározzunk. Ha a gyermekeink jó alapokat kapnak, akkor majd felnőttként ha le is térnek erről a keresztény útról, szívükben a boldog évek emléke, mint erős rugó vissza fogja őket rándítani a testvéri szeretet útjára.

Angyalok közt szeretnél élni? Tudd, merd gyermekeidet, családodat angyalnak látni, és akkor hiszem, hogy lassan, szépen nem csak jobbak leszünk, de egymás számára áldott angyalokká is fogunk válni!

Te ma jelentél-e meg valakinek figyelmes, törődő szeretettel? Itt most nem a városban vagy egy üzletben melletted el sodródó emberekre gondold, hanem olyan arcokat keres, akiket te ma, akár átdöfött szívvel is megkerestél, köszöntöttél, s vele számára fontos dolgokat beszéltél?

Az a nap, melyen Jézus példájára jósággal nem jelentél meg testvéreidnek, örökre elveszett, értéktelen teher, s az utolsó ítéleten le fog húzni tégedet. Az a nap, melyen a holnapot jelentő gyermek előtt nem hódoltál szeretettel, örökre elveszett. Ha sokáig csak magaddal foglalkozol, és nem találsz időt, vagy nincs erőd átölelni egy gyermeket, figyelmes szeretettel megszólítani testvéredet, akkor te magad is elvesztél, bármekkora vagyonod, hírneved, dicsőséged is van!

Szeretettel biztatlak, kelj föl akár a sírodból is Jézus példájára, és alázattal tégy jót testvéreiddel, ne hagyd, hogy az önzőség csapdába csaljon és elveszejtessen.

Forrás: Keresztalja

Nem tudtam a búról,
most a bú megölel,
halványsággal belehel.
Jaj nekem, én fiam, égi virágszál,
igen elváltoztál,
messzire távoztál.
Iszonyú vasszegek
törrik a csontodat,
facsarják izmodat,
jaj én fiam, én fiam,
feketülő vérrrel
csombókos a hajad.
Az éjjel álmomban
egész kicsi voltál,
fürdettelek téged
egy nagy tekenőben.
Abban a nagy tekenőben
tükrözött az égbolt,
jaj én fiam, én fiam,
két szemed is kék volt.
Gonoszok lándzsája
szúrja át a melled,
gyere vissza, jaj én fiam,
maradj anyád mellett.
Álmomban csókoltam
apró dundi lábad,
mosolygott a csöpp szád,
jaj én fiam, én fiam,
hadd menjek utánad.
Véred bő hullása
szemeim sírása,
szép arcodnak hervadása
szívem szakadása.
Gögcicsélve heverésztél
két karomba dölve,
hullt, csak hullt a zápor könnyem

a nagy tekenőbe.
Torkom csuklik,
hörög a mellem,
jaj nekem, megfulladok,
fogjatok föl engem.
Szíved fárad,
karod is kiszárad,
éjfél tájban sötét hollók
tépázzák a vállad.
Jaj nekem, én fiam, jaj én fiam.

Tóth Tihamér – Jöjjetek hozzám mindnyájan!

Ma divattá kezd lenni, hogy egyes filozófusok Krisztus helyett más prófétákat ajánlgatnak az emberiségnek. Hogy ne Krisztus után menjünk, hanem Buddha után, az indusok misztikus tanításai után, Kelet bölcelete után.

Fiam, ami értékes gondolatot ezek a keleti világfelfogások nekünk adhatnak, mindaz megvan és sokkal világosabban megvan Krisztus vallásában; ami meg amazoknál új és eltérő dolog, az mind sejtelmes homály, sötét köd vagy világos tévedés.

Készülni a Krisztussal való találkozásra

«Jöjjetek hozzám mindnyájan!» Senki a világon nem merte még ezt mondani magáról, csak az Úr Krisztus. És Ő nemcsak kérte ezt, hanem meg is kapta. Kétezer év óta jár Krisztus királyi alakja a földön s láncolja magához az emberi szívek milliárdjait. Kétezer év óta keresi az emberi lélek a Krisztushoz vezető igazi utat, és mily névtelen boldogság önti el lelkét, mikor megtalálja azt!

Szeretném, ha némelyik katolikusnak született ifjú be tudna pillantani azoknak a felnőtt férfiaknak áldozatos örömmel telített lelkébe, akiket nem ért az a szerencse, hogy katolikusnak születhettek volna, de akik hosszú keresés és jóakarató tanulmányozás után végre rátaláltak a boldogító katolikus Egyházra s az Egyházban az Úr Jézusra. Micsoda hlálkodó öröm, micsoda nyugtató boldogság árama lüktet ezekben a lelkekben, kik végre, annyi küzdelem után Krisztus igaz vallásába eljutottak!

És te, édes fiam? Te katolikusnak születtél, de tudod-e értékelni ezt? Úgy élsz-e mindig, úgy beszélsz-e, cselekszel-e, gondolkodsz-e mindig, amint méltó az a «keresztény» névhez.

«Jöjjetek hozzám mindnyájan!» Ha segít az Isten vagy sújt, ha büntet vagy jutalmaz, ha jól megy sorod az életben vagy rosszul: mindig simulj az ő atyai Szívéhez.

«Uram! kihez menjünk? Az örök élet igéi nálad vannak. És mi hittük és megismertük, hogy te vagy Krisztus, az Isten Fia.» (Jn 6,69. s köv.)

Boldog az az ifjú, aki eltanulja ezt a tökéletes istenre havigyűzőt, ezt a tettekre, erőtől duzzadó bizalmat, s minden szomorúsága és elcsüggedése közt is átérző lélekkel tudja elimádkozni a költő gyönyörű szavait:

*Jó nekem, hogy kezed kitapogatta,
Hol roskad a szív legjobban alatta,*

*Hol a legfájóbb, legjobban hol reszket,
S odacsókoltad lángoló kereszted.
Jó nekem, hogy a kezed rám nyújtottad,
Megragadtál szegény ügyefogyottat,
És egy rántásra, minden gyökerestül
Kiszabadítottál én drága földembül.
Ó, hogy ropogott a szegény gyökérszál!
Minden kis ér vörös patakokban vérzett.
A tépett test, hogy rengett kezdedben,
Sok hosszú éjen zokogott imetten...
De te. Uram, a jajra nem hallgattál,
Kitépvé, csonkán addig rázogattál,
Amíg lepergett száramról remegve
A legutolsó kis homokszemecske.
És most, Uram, most itt fekszem kezdedben,
Tépetten, árván, fájón, megepedten,
Alázatosan hajlott homlokkal,
Egyesegyedül, teveled, Urammal.
De jó nekem a te kezdedbe esnem,
Soha ne engedj más helyet keresnem.
Most, most Uram, most nincsen másom, látod:
Jöjj, melengess föl halvány kis virágod.*

Sík Sándor

Forrás: Tóth Tihamér – Krisztus és az ifjú

Kempis Tamás – Krisztus követése – gondolatok

Míg e világban élünk, megpróbáltatás és kísértés nélkül nem lehetünk.

Ezért van megírva Jób könyvében: „Csupa kísértés az ember élete a földön.”

Azért úgy volna rendjén, hogy mindnyájan figyeljünk a ránk leselkedő kísértésekre, és virrasztva imádkozzunk; alkalmat ne adjunk az ördögnek arra, hogy túljárjon az eszünkön, mert az ördög sohasem alszik, hanem körüljár, keresve, kit nyelhetne el.

Senki sem olyan tökéletes és szent, hogy némelykor kísértésbe ne esné, lehetetlen azoktól teljesen megszabadulnunk.

A kísértések azonban gyakran igen hasznosak, ha mégoly keservesek és súlyosak is: mert megalázzák, megtisztítják és lélekben kiművelik az embert.

Minden szent sok megpróbáltatáson és kísértésen ment át, úgy haladt előre a jóban.

Akik pedig nem bírták a kísértéseket elviselni, elvették, és semmivé lettek.

Forrás: Kempis Tamás – Krisztus követése

Paulo Coelho – A dolgok, amelyeket megtanultam az élettől

– Hogy nem számít, mennyire jó valaki, mindenképpen fájdalmat okoz neked olykor. És ezért meg kell bocsátanod neki.

– Hogy évek kelljenek a bizalom kiépítéséhez, de elég néhány másodperc a lerombolásához.

– Hogy nem kell megváltoztatnunk barátainkat, ha megértjük, hogy a barátok változnak.

– Hogy a körülmények és a környezet hatnak ránk, de ma-

gunkért csakis mi vagyunk felelősek.

– Hogy vagy Te tartod ellenőrzés alatt a tetteidet, vagy azok fognak Téged.

Az okos ember mindentől tanul.

– Megtanultam, hogy a hősök olyan emberek, akik azt tették, ami szükséges volt, szembenézve a következőkkel.

– Hogy a türelem rengeteg gyakorlást igényel.

– Hogy vannak emberek, akik szeretnek bennünket, de egyszerűen nem tudják, hogyan mutassák ki.

– Hogy olykor az, akire azt hinnéd, hogy megadja neked a kegyelemdőfést, ha már a földön fekszel, egyike azon keveseknek, akik segíteni fognak neked felállni.

– Hogy csak azért mert valaki nem úgy szeret téged, ahogyan te szeretnéd, ez nem azt jelenti, hogy nem szeret téged teljes szívével.

– Hogy sosem szabad azt mondani egy kisgyermeknek, hogy az álmok balgaságok: tragédia lenne, ha ezt elhinné.

– Hogy nem mindig elég, ha megbocsát nekünk valaki. Az esetek többségében te vagy, akinek meg kell bocsátani magadnak.

– Hogy nem számít, hány szilánkra tört a szíved: a világ nem áll meg, hogy megvárja, míg összeragasztod.

– Amikor a boldogság kapuja bezáródik, egy másik kinyílik, de sokszor olyan hosszán nézzük a zárt kaput, hogy nem vesszük észre a számunkra kinyitott kaput.

– A legjobb fajta barát az, akivel sétálhatsz vagy beülhetsz egy kapualjba, anélkül, hogy egy szót is váltanátok, és amikor elváltok, úgy érzed, hogy ez volt életed legjobb beszélgetése.

– Igaz, hogy nem tudjuk igazán, mink van, amíg el nem vesszítjük, de az is igaz, hogy nem tudjuk, mi az, ami hiányzik, amit nem birtokoljuk.

– Álmodj, amit csak akarsz; menj, ahova szeretnél; légy az, aki szeretnél,...

– Kaphatsz elég boldogságot, hogy kedvessé tegyen, elég nehézséget, hogy erőssé tegyen, elég fájdalmat, hogy emberivé tegyen, elég reményt, hogy boldog lehess.

– A legjobb jövő az elfelejtett múlton alapszik. Nem élhetsz jól, ha előbb nem felejtet el a múlt csődjeit és fájdalmait.

Forrás: paulocoelhoblog.com

Antoine de Saint-Exupéry –

A mosoly

Nem volt kétséges, hogy halálra szánnak. Remegtem az idegességtől. A zsebeimben kutattam, hátha maradt valahol

egy cigaretta a motozás után. Találtam is egyet, de reszkető ujjammal alig tudtam az ajkamhoz emelni. Ekkor ráeszméltem, hogy gyufám sincs, elvették tőlem.

Cellám rácsán át az örre néztem. Ügyet sem vetett rám. Végére is ki törődik egy senkivel, egy hullajelőllettel? Spanyolul kiszóltam neki:

– Nem tudna tüzet adni, kérem?

Felém pillantott, vállat vont, és odajött, hogy meggyújtsa a cigarettámat.

Eközben a tekintetünk óhatatlanul találkozott. Ebben a pillanatban elmosolyodtam.

Nem tudom miért tettem. Talán az idegességem miatt, talán azért, mert amikor testközelbe kerülünk valakivel, nehéz megállni a mosolygást. Akárhogy is, mosolyogtam. Ebben a másodpercben mintha egy szikra húzott volna ívet a két szív, a két emberi lélek között. Nyilván önkéntelenül az ő is viszonzta mosolyomat a rácson túlról. Már felparáztam a cigarettám, de ő ott maradt a közelemben, egyenesen a szemembe nézett, és egyre mosolygott.

Én is tovább mosolyogtam, most már abban a tudatban, hogy nem egyszerűen egy börtönört, hanem egy embert látok magam előtt. A tekintete mintha új távlatokat nyert volna.

– Van gyermeke? – kérdezte.

– Igen, nézze – vettem elő a tárcámat, és idegesen kotozásztam benne a családi fotók után. Ő is előhúzta gyerekei képét, és arról beszélt, milyen jövőt tervez nekik. A szemem megtelt könnyel. Elmondtam neki mennyire félek, hogy nem láthatom többé viszont a családomat, nem láthatom felnőni a gyermekeimet. Az ő szemébe is könnyek szöktek.

Hirtelen egy szó nélkül kinyitotta a zárka ajtaját, és némán kiengedett. Kivezetett az épületből, nesztelenül a kertek alatt, kikísért a városból.

A település szélén elengedett, s továbbra is szótlánul, sarkon fordult és otthagytott.

Egy mosoly mentette meg az életemet.

Bíró Jolán-Ilona –

Merítsünk erőt Isten irgalmából

Senkinél sincs nagyobb biztonság csak magánál az Úrnál. Ő szeret mindenkit és ebben a szeretetben benne vagyok én is. Ő az, aki mindenkinek az érdekét nézi, az örök üdvösség szempontjából.

Amikor az ember tiszta szívből, szeretetből cselekszik Isten megáldja és kegyelmével kiegészíti és teljessé teszi a cselekedetét. Eltörlődik minden emberi rossz tulajdonság, gyarlóság, ami ezt akadályozná. Isten akaratával egyesül a lélek és ebből származik az ő hiteles közvetítése, mert már nem csak az ember cselekszik, hanem rajta keresztül az Isten. Ekkor az ember csak szeretni tud, mert a szeretet minden rosszat felülmúl. Isten szeretete begyógyítja a lelki sebeket. Ami egyenlőtlen volt, azt most tükörsimává alakítja. A krátereket, amit éppen mi magunk készítettünk és mélyítettünk el gonoszságaink által most Isten jósága befedi, elfelejti és elfelejteti azokat, még ha csak egy kis időre is. Vétkeinkre nem emlékszik többé, főleg azokra, amelyeket már átadtunk neki. Így máris kész a mestermű, mert ez a Mester műve. Nem az emberé, nem a tiéd, nem a másé, hanem a mesteré. Ezért hibátlan, nincs benne tévedés. Erre az ember önmaga nem képes. Ő rászorul Isten irgalmára, a kegyelmi hatásokra, melyek csak a teljes önátadásban valósulhatnak meg.

Bármilyen kicsi szennyfolt beárnyékolhatja a kegyelmi ha-

tások befogadhatóságát. Mint ahogy a növény sem nő, nem bontakozhat ki egészen a fa árnyékában, úgy a bűnnel homályosított lélek sem képes továbbadni Isten kegyelmi hatásait úgy, ahogy azt kapta. Csökken az érték, s mi adódik tovább? Hát valami emberi, amiből nem biztos, hogy kihámozható a kincs.

Ez még nem jelenti azt, hogy a mindenható elvárja tőlünk a tökéletes továbbadását, mert erre képtelenek lennénk. Fontos a szándék, mert Isten még akkor is, ha bármilyen árnyékoltak is vagyunk ott van mellettünk és igyekszik kihozni belőlünk a legjobbát, de csak, ha látja a tisztá akaratot. Nem az a baj, ha a mi gyengeségünk, elesettségünk miatt gond történik, hanem az, ha nincs ki orvosolja.

Minden, amit Isten teremtett szép, jó és hasznos. Nincs jobb és szebb. Minden értékes, mert az Úr akarata szerinti. Nem értékesebb a rózsza a mezei virágnál. Ha az ember nem csak a maga javát keresi, hanem másnak is hasznára akar válni, akkor Isten megáldja a jóra való törekvést és egyenrangúvá teszi az értéktelennek tűnőt az értékessel. Az adott helyzetben kiemeli a kevésbé értékesnek a sajátos jó tulajdonságait, amire ott és akkor éppen szükség van. Ez a szív és értelem Isten felé való nyitottsága nélkül lehetetlen.

A nyíltság nem jelent együgyűséget. Egészen megnyílni csak Isten előtt érdemes. Az emberekben teljes egészében nem lehet megbízni, mert bármelyik ember könnyen ellehed fordíthatja ismert és előtte felfedett gyenge pontjaidat, akkor amikor nem is számítanál rá. Nem érvényes ez a gyóntatószékben felfedett *tikaidra*, mert azokra Istennek mindig féltő gondja van.

Az ember sokszor hálátlan. A gerinctelen ember könnyen kihasznál a maga javára, s utána hátat fordít neked. Áldott az ki újra és újra irgalmas tud lenni. S, ha mégis megjelennek a hátráltató gondolatok, melyek akadályoznának a jóban ne hallgass rájuk, mert Isten a szeretetet adja, a többi ami visszahúz csak a gonosz műve. Ne éltesd az ő ötleteit! Vágyj a jóra és tedd meg! Az Úr ebben melletted van és bátorít. *Egyébként, testvéreim, arra irányuljanak gondolataitok, ami igaz, tisztességes, igazságos, ami ártatlan, ami kedves, dicsőretre méltó, ami erényes és magasztos. (Fil 4, 8)*

Hallgass az Úr szavára és hagyd, hogy rajtad keresztül, mint eszközön keresztül életre keljenek a jószándékok cselekedeteidben. Légy áttetsző, hogy az Istent lássák meg, őt dicsérik és dicsőítsék a benned levő szeretetért, mert minden jó tőle származik, még az is, amit éppen te teszel meg!

Adj neki hálát, ha megérezted mit kell tenned, s főleg akkor, ha erőt adott véghezviteléhez az ő akarata szerint! Aki nek szenedés jut osztályrészül türelemmel viselje. Ne ke-

seredjen el. Az Úr őt különös módon érinti és szereti éppen most. Ajánlja fel mások javára, de ugyanakkor Szent Pió atyával együtt kérje – *Maradj velem, Uram, téged kereslek, a te szeretetedet, a te irgalmat, a te szívedet, mert szeretlek téged.*

Ha kiutat keresünk a kínokból, hát jogunk van hozzá, sőt kötelességünk, de ha mégsem adatik meg, akkor kérjük Istentől erőt ezek elviseléséhez, mert ő nem hagy magunkra a kísértésekben. Kegyelmeivel bőségesen elhalmoz és az örömet is megadja még a szenvedésben is. Ez nem külső, hanem belső valóságos belső öröm, mely mélyen összeköt azzal, akit a legjobban szeretünk, magával az Istennel. Ő ezzel biztat: *Ne félj, mert veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok a te Istened! Megerősítelek, megsegítelek és felkarol győzedelmes jobbam. (Iz 41,10)*

S ekkor már nem is kell kérdezzük – hol a béke?! Itt vagy ott?! Nem, éppen köztünk. S ekkor szent a béke, mert a szeretetnek soha sincs vége. Az átvezet majd az örökös dicsőségbe.

A három fa legendája

– Ismeretlen szerző –

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer hegycsúcs, ahol három kis fácska állt és arról álmodozott, mi lesz majd belőle, ha megnő.

Az első fácska vágyakozva nézett fel a csillagokra, amelyek úgy szikráztak fölötte, akár a gyémánt.

– Szeretnék kincsesláda lenni! – kiáltott fel.

– Beborítva arannyal és telve gyönyörű drágakövekkel. Én leszek a legcsodálatosabb kincsesláda az egész világon!

A második tekintetével követte a kis patakot, ami szokott útján csörgedezett a tenger felé.

– Jó volna büszke hajónak lenni – sóhajtott – átszelni a viharos tengert, hatalmas királyokat vinni egyik parttól a másikig! Belőlem lesz a legerősebb tengerjáró az óceánokon!

A harmadik kicsi fa lenézett a völgybe. Férfiak és nők sietősen tették a dolgukat a forgalmas kisvárosban.

– Én egyáltalán nem akarok elmozdulni erről a helyről – mondta.

– Szeretnék olyan magasra nőni, hogy amikor az emberek megállnak, hogy megnézzenek, felemeljék tekintetüket az ég felé és Istenre gondoljanak. Én leszek a legmagasabb fa a Földön!

Múltak az évek. Eső jött és sütött a nap s a három kis fa nagyra és magasra nőtt.

Egy szép napon három favágó ballagott fel a hegyoldalra. Egyikőjük megpillantotta az első fát és azt mondta:

– Csodálatos ez a fa! Éppen erre van szükségem.

És a fa eldőlt a fényesen csillogó fejsze csapásai alatt.

– Most lesz belőlem az a szép kincsesláda. – gondolta a fa – csodás kincseket kapok majd.

A másik favágó a második fát szemelte ki.

– Ez a fa erős. Pontosan ilyen kell nekem.

És eldőlt a második fa is a fejsze ütéseire.

– Végre átszelem a tengert! – gondolta.

– Büszke hajó leszek, királyoknak való!

A harmadik fa úgy érezte, hogy egy pillanatra a szíve is megáll, amikor az utolsó favágó ránézett. Ott állt egyenesen és magasan, büszkén mutatva az égre. De a favágó nem nézett fel oda.

– Nekem bármelyik fa megteszi – mormogta.

Az első fa egy asztalozhoz került. De az öreg asztalos nem gondolt kincsesládára. Gyakorlott kezei alól egy jászol

került ki. A szép fa nem gyémánttal és drágakövekkel lett tele, hanem fűrészporról és szénával az éhes állatok számára.

A második fa mosolygott, amikor a favágó elvitte a hajóépítőhöz. De nem valami nagy és erős tengerjáró hajó készült belőle, hanem a fűrészelés és kalapácsolás után egy egyszerű halászbárka állt a víz partján. Mivel túl kicsi és gyenge volt ahhoz, hogy tengerre szálljanak vele, ezért egy tavon hajóztak rajta egyik parttól a másikig. Minden nap átható halbűz töltötte be és lassan beivódott a hajó deszkáiba, gerendáiba.

A harmadik nagyon meglepődik, amikor a favágó gerendákra hasította és otthagya egy farakásban.

– Soha nem akartam más lenni, csak állni a hegytetőn és Isten felé mutatni.

Sok-sok nap telt el és sok-sok éjszaka. A három fa már majdnem elfelejtette egykori álmát.

De egy éjjel egy fénylő csillag gyúlt ki éppen afölött az istálló fölött, amelyekben a jászol állt. Vándorok érkeztek és egy fiatal nő fektette gyermekét a jászol puha szalmájára.

– Bárcsak jobb helyet készíthetnék neki! – sóhajtott fel a férfi, aki mellette volt. Az anya megszorította a kezét és mosolygott. A csillag rásütött a fényes és erős fára.

– Ez a jászol a legjobb hely neki – mondta az asszony.

És az első fa rájött, hogy most nála van a világ legnagyobb kincse. Évek múltán egy este fáradt utasok szálltak fel a halászhajóra. Egyikük azonnal elaludt, ahogy a hajó kifutott a tóra. Éjjel hirtelen feltámadt a szél és a víz fölött hatalmas vihar kerekedett. A hajó hánykódott az óriási hullámok tetején. Tudta, hogy nem elég erős ahhoz, hogy az utasokat ilyen nagy szélben és esőben épségben a partra vigye. Ekkor felébredt a fáradt vándor. Felállt, kinyújtotta karját és annyit mondott:

– Csend! – és a vihar elült. Olyan gyorsan, mint ahogy kezdődött. A második fa tudta, hogy a leghatalmasabb király volt ott azon az éjszakán.

Egy péntek reggel előhúzták az utolsó fából készült gerendákat is a rég elfelejtett rakásból. Összeácsolták, majd egy tomboló és gúnyolódó tömegben hurcolták keresztül. Megborzongott, amikor néhány katona egy ember kezeit szögezte gerendáihoz. Rútnak és kegyetlennek érezte magát. De vasárnap reggel, amikor a Nap sugaraival fellármázta a levegőt és a Földről az öröm áradt, tudta a harmadik fa, hogy Isten szeretete mindent megváltoztatott.

Ez tette gyönyörűvé az első fát. Ettől lett erős a második. És ha valaki valamikor a harmadik fára gondolt, annak Istenre kellett gondolnia.

Bíró Ernő –

Őrtorony

Taupo vulkán volt. Akkor vulkán, hogy a föld felszínén nem sok ilyennek maradt nyoma. A tudósok óriásvulkánnak hívják. Kráterének szája több mint 25 km átmérőjű. A kráterben egy hatalmas tó. Vulkanai utóműködések ma is történnek. Ennek egyik jele a vulkáni tufakavicsok időleges megjelenése a tó vizének tetején. Ezek a tufakavicsok annyira könnyűek, hogy úsznak a vízben. S a szél, amely néha felkorbácsolja a tó fodrát, kihordja őket a partra. Ennek a tónak a partján állt a vándor és fotózott: követ, sirályt, vadkacsát, nádat, valami napraforgóhoz hasonló sárga vadvirágokat, farönköket, melyeket természetanyánk öle partra vetett, a part menti homokot meg a kőrakásokat.

Indonéz szokás a víz által megcsiszolt lapos kövek egymásra rakása. Némely esetben a felső köre szalag kerül, vagy a felső egy likas kő, melybe botot lehet szúrni, vagy akár egy csontot s rá lehet akasztani akár egy kis rágcsáló koponyáját, vagy csak egyszerűen egy hajtincset. A megállíthatatlan elmúlás, az élet visszafordíthatatlansága, az örökkévalóság léte, az anyagias

gondolkodás hiábavalósága rejlik, sejlik ezekben a 10-20 cm magas sikeresebb esetben fél méteres kőtornyocskákban. Olyanok, mint megannyi őrtorony az életadó víz partján.

Volt mit lencsevégre kapni, főként azért is, mert ezek a szokások a vándor hazájához képest a Föld áteletlen levő felén, Új-Zélandon vannak. Ezen a fiatal földrészen, szigetcsoporton, mely tízezer évvel ezelőtt még csak sejtethetően készült előbújni. A Föld annyira mozgásban van, hogy az ide kivándorolt fehér emberek, no meg az őslakos maoriak, nem is használják a követ épületeik elkészítésére. Inkább fából dolgoznak. Különben itt van a világ legnagyobb fából készült háza, az 1905-ben épített új-zélandi régi parlament épülete. Több száz földrengést élt át a maga impozáns négy emeletével, 30 méteres kaorifából készült tartóoszlopaival, százőt termével, az ablaküvegeket és a kilincseket kivéve, teljesen fából épült. És, hogy mennyire igazuk volt az építőknek, mi sem bizonyítja jobban, mint a száz éves neo-gótikus aucklandi katedrális, mely a 2012-es földrengésben úgy járt, mint Jeruzsálem, kő kövön nem maradt belőle.

De hát zökkenjünk vissza a valóságba, a Taupo tó partjára, ahol szedett egy zacskó mogyorómeretű vulkáni tufakövet ingyen, hogy legyen, amit itthon a megfelelő történettel együtt szuvenírként ajándékba adni, elindult a tóparton a találkozóhelyre, hisz közeledett a háromórás szabadidőprogram vége.

Hagyományos horgony formájú oszlopokból készült a díszsétány korlátja. Közöttük három sor igazi hüvelykujnál vastagabb vitorlakötél, rusztikus és romantikus is egyben. Az egyik ilyen oszlop tetején szinte pózol egy sirály. Ezt próbálta lencsevégre kapni a vándor, amikor nemes egyszerűséggel, széles mosollyal az arcán megjelent mellette egy fiatalasszony, kezében egy színes folyóirat és megvárta amíg a vándor, a fényképet elkészítve a gépét leengedte, majd megszólalt illedelmesen angolul. Magyarázva kinyitotta a lapot és bele-bele mutatott, mire a vándor zavarában elpirult és ennyit mondott:

– I am sorry, I do not speak english. – Bocsánatot kérek, nem beszélek angolul.

– This is not a problem. In wich language can you speak? – Ez nem egy probléma. Milyen nyelven tud beszélni?

– I speak in hungarian, only in hungarian! – Magyarul beszélek, csak magyarul!

Ezzel a mosolya tökéletességével megfordult és odament az út szélén álló kis mikrobuszhoz, melynek résrenyitott oldalajtaja mellett állt a társa, egy jól öltözött fiatalember. S miután az asszonyka elmagyarázta elképzelését, a fiatalember felpattant a busz rakterébe és pillanatokon belül egy másik színes folyóiratot adott át az asszonykának. Az asszonyka most már a két folyóirattal tért vissza a vándorhoz és mosolyogva nyújtotta át az újonnan hozott folyóiratot mondván:

– This is a hungarian version of our publication. – Ez a magyar változata a mi folyóiratunknak.

Azzal átnyújtotta a meglepett vándornak a magyar folyóiratot. A vándor rátekintett és rögtön kibetűzte: Őrtorony.

– Thank you very much! – Köszönöm nagyon szépen! – S még folytatta volna, amikor a fiatalasszonyka újból megszólalt.

– I am sorry for the inconvenience, because this publication is three months old. – Bocsánatot kérek a kellemetlenségért, amiért ez a lapszám már három hónapos.

Az értesítőt készítik: Takó István plébános, egyetemi lelkész,
Bíró Jolán-Ilona, Bíró Ernő és sokan mások. Szerkesztőség: 400604 Kolozsvar,
B-dul 21 Decembrie, Nr. 136, Lapunk ingyenes, de bármilyen adományt a
plébániai tevékenységek számára elfogadunk.

Kolozsvar, Szent Péter és Pál plébánia, cím: 21 December 1989 sugárút, 136., e-mail: kolozsvar.szentpeter@plebania.ro
Tel: Plébánia: 0364-405-955, Plébános: 0756-102-138, Kántornő: 0752-035-549; Szentmisék: kedd – csütörtök 18:00, szerda – péntek 7:30, szombat 18:00 előesti szentmise, vasárnap 9:00 és 10:30.